

ΤΡΑΓΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΕΡΩΤΕΣ ΚΑΙ ΔΡΑΜΑΤΑ ΣΤΑ ΧΙΟΝΙΑ

“Ενα συγκινητικό είδύλλιο στό Σαίν Μόριτσ. Ήθωριβέρη ζωή ένός Νορβηγού πρωταθλητού του σκί. Μιά περίεργη περιπέτεια τού Όλαφ Νίσσεν. Το άτυχόμα της δώμορφης Ιταλίδος κομητόσης Τζουλίας Μπερινι. Ο Τρελλός τών „Αλπεων“. Μιά τραγωδία στόν Καναδά. Το ξηκλημα ένός κυνηγού γουναρικών. Ή τύψεις τού Κλορκ „Ανταυμας.

ΙΑ τραγική ιστορία, σχετική μὲ τὰ χιόνια, τού ἐμένε να ἀσχάσσωτε στὸν διεθνῆ κόσμο τῶν φιλάθλων, συνέβη στὸ Σαίν Μόρτζ, κατὰ τοὺς πελάσταίους ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας τῶν κειμερινῶν οπώρων.

Τὸ Σαῖν Μόριτς, ὡς γνωστόν, εἴη κοντά στα αἰσθετικά σύνορα, πάνω στις ἐλεύθερες¹ Αλ-
πές.² Εἴκε πέρι συγκεντρώνεται κάθι κενού-
να δηλ. ἡ αιροτοκατία τῆς Εδώλωτς. Μπορε-
ταὶ λατῶν νὰ φαντασθεῖεν τὸ θέατρον τοῦ
παρονοεῖ³ τὸ Σαῖν Μόριτς, κατά τοὺς διηγη-
τικοὺς ἀγρότες. Πιον ἀπὸ πολλὲς⁴ έξιστοιαί
ἥτιν⁵ ὑπέρθινη δηλ. μὲν τῷ γάνα Σενοδοχεῖα του.
Είχαν πάν. τέλει ἀδηλτηριαὶ καὶ φίλωντοι ἀτ' δηλ.
τὰ μέρη τοῦ κόσμου. Ἡ Ιστορία μας λοιπὸν ἀ-
νωθηγητής ὅμως. Οἱ Νορθόγειοι ήσαν οι
ἀδηλτηριαὶ. Κι'⁶ ἀνέμεια σ' αὐτοῖς, δὲ ἐσάσσος τους,
αὐθητῆς στὸ σχ. ήταν δὲ οἱ Όαΐρ Νίσσοι.

Ο Νίσσεν ήταν ένας διαφορετικός και χωρίς χωρόσος. Υψηλόδομος, με γραφικά επαγγέλματα πατέλια, με σύναυλη Απόλλωνος, έγινε ωντας γοργόνιο το ελληνικό θώρακα της γυναικών της διεθνούς αριστοτελείας. Ο 'Ολαρ Νίσσης ώστε δεν ήταν ούτε καν επιφόρος. Έχει άπαντα, σε μια έντημα επαγγέλματος της Νοσοκομείου, ήταν ένας φτωχός τεγνίτης, τον έβασανε τα παλιότερα της. Μια ήμερα, μερικούς μήνες παρότο ο 'Ολαρ τον άνευπληγώντα ρυγκώσι, θαύμασαν την έκπληκτην «φόρμα του σ' αγωνίσματα με το σκύλο και τον πηγαν στην ήματα του». Ο ρώρας 'Ολαρ ήταν γρήγορα γνωστός στην Νοσοκομεία, ηδήποτε τὸν τίτλο των πρωταθλητών κι' όταν περιορίζθηκαν οι διαπειρατοί άγονες κατέβησε μαζί με τὴν ήματα τῶν Νοσοκομείων διδύτην. Το περιέργο τόσον ήταν δια το περιστατικόν ή δύσα. Ελέγει καν είχε γεννηθή πάνω στο κύριον του από την πτώση της Άλω παρα μονάχα τὸ κιόνι...

Στὸ Σῶν Μόριτος διεπηγίσει δὲ τὶς ἡρακλειτικὲς συνθήσεις του· Ἡταν δεῖλος, ἀδέξιος, σωπηλὸς μὲν ἐφευγε πάντων μόνος, μὲ τὰ σκι στὰ πόδια, γὰρ μαρτυρεῖ ἐκδρομές στὶς πλαγίαις τῶν Ἀλπῶν.

Ττοτε ἐν τὸν ἐνδιέφερε καὶ τίτοτε δὲν τὴν σημανοῦσα. Δὲν ἀναπτεύονται μὲν τὴν οὐθεῖς συντροφές, δὲν πάγκαι στοὺς χοροὺς τῶν ξενοδοχείων, δὲν πατοῦν τὸ πόδι του στα μπού. Κάθε βράδη, ἀνέβανε στο διαδάπτον του, ἀνεγε τὸ παράθυρο, καθόπιν ἀναπτατικά σε μιὰ πολιθόδα πατείνοντας μὲν μικρή πάττα ἀπὸ μαδρὸν ἔχον, κατεβαί τοι χρόνο. Οὐ Όλαί Νίστον δὲν είληστον τοὺς Κανοδούς, τοὺς Αιμερικανούς ή τοὺς Ἀγγλούς, ὥμορφες καὶ πολύχρονος καινοτέλεις. Φοροῦντες ἕνα ἀπὸ μαδρὸν ποστούμι, τοῦ στι ποὺ τοῦ εἴην μιὰ παρέξενη κοινωνία, εἴναι τελείων διδιμούρων τύπο.

Οι ἄγνοες ἐπέρχονται γὰρ γίνονται ὑπέρ αὐτῶν λίγες φρεσκεῖς. Έναὶ προὶ, διπλά πάντα. Οὐαὶ Νίστον! Εἴηντο γάρ νὰ προσωριθῇ σὺς κάτισταις πλαγίες. Γιαντορόνος λοιπον ταῦτα μὲν ἡγαγόντων ταχύτητα σὲ μὰ κατανοήσεια. Ήταν ἀδύνατα ἔνας ἄλλος «ποιέος» προσθεῖται ξαφνικά πάνω ἀπὸ κάτιστα εἰλάτα, τοῦ οὔτου τοῦ δρόμου, καὶ λέπαντας πάς δὲ οὐαὶ λιμάνια διενθύνοντας καὶ ἐπάνω του σὰν ἀστραφῆται, τὰ ἔχαστα καὶ ποιηστήρε τάντα στο χώρο. Ο Νορβίρης ἐφέρει μὲν ταχύτητα ὅγδοντα κλιμέντων τὴν ὥρα. Πάντα μέτροι τοιν ἀπὸ τὸν ασπόλαττον υψόμετρον λίγοτε τὰ γόνατα καὶ μὲν ἔνα τεράστιο πῆδιμα πέρασε ἐπάνω τοῦ ἑπτάδον. «Επειτα, μὲν μᾶς ἀρρώστησε τοῦρα ἐξουσίη τῇ φύσει τον καὶ ἀγάγειν ἀνέβησε πρὸς τὸν μὲν ἀλέξιον «ποιέο» ποιεῖν ξαπλωμένος στὸ πλάνο.

οι πατέρες μας έπαιξαν στην πόλη της Αθήνας, με την αποδοχή των πολιτών της. Τα παιδιά μας μελλόντως θα γίνουν αστόροι. Τα παιδιά μας θα μεγαλύτεροι από την πατέρα τους.

της πλευρᾶς, γύρωσε στὸ Σαίν Μόριτς. Ἡ ἀγγοστή, μέσα στὴν ἀγκαλιὰ του, δὲν είχε κάπει υπὲ τι μά κίνηση. "Ενοιώθε τὸ στόμα της κοπιά στὸ δισκὸ του μ'", δύκως υπὲ μά φορά δὲν τὴν κυττάει στὰ μάτα...

Κι' έμως δέτο την ιμάντην έσενται ἔγραψεν ὁ ὄχωρος συντερεός της. 'Η Δημούτη ήταν μια χωριστήν και βαθύτατην Ἀγαλίαν διοικούσασσα, η κώμησα Τζούνια Μπερίν. Είχε πάει μόνη στο Σαΐν Μόριτς. Τὸ Ξανθικὸν ἀπογόνη της οποίης "Αλπις τῆς εἰλεῖ στουχίσει ἀκρύλα. Είχε σπάσει τὸ πόδι της! Δὲν τὸ ἐλεῖ στουφαίνεις μονάχη, δυστο εἰλεῖ νομίσει στὴν φάρη δὶ Οὐάιρ. 'Ο Νορδμπέρ λαϊτον ἀφονάθηκε στὴν ἀρρωστη. Καθόταν ώρες δλόκηηρες διάλει στὸ κρεβάτια της για νὰ της κρατήσῃ συντροφία. Μά λέν την πιπιδούν ποτὲ στὰ μάτια. Η Τζούνια Μπερίν άφην τὸ μιλόδεν στη γλώσσα της. 'Ο Οὐάιρ σώσθω δὲν καταλάβανε τίτοτε. Τοῦ ἔφθανε ποι ἀκούει τὸν ἥχο της φωνῆς της.

"Υστερός" ἀπὸ λέγο, τὸ πόδι της γιατροεύθυρε. "Οὐ" Οὐάψ τη βοήθησε καὶ κάνω τὸν τοῦτο πεσίτατό της. "Επειτα ἔσται σὲ μάλιστα δύσκο-

να καρπί τον πόρτο περιπάτου της. Επειδή, όργανων να κάνουν έκδρομος μέσες με τα σάι. Τέλος Εβδομάδα ή ημέρα πού δ' Ολύμπος θά λάθευσε μέρος στους άγνωνες. Το άγνωνισμα του ήταν ένας ινγάλος δρόμος αντοχής: ένας μαραθώνιος. Ή αλλά ξέσπεια πάσι δεν μπορούσε να τόπινεται. Γιατί κανεὶς δὲν άγνωστος, πάσι λάτρης πει εκείνους την θύμοφρη Ιταλία. Έπι πάντες δρες πάνι κράτησες δρόμοις με τα σάι, δο Ουρθρήγος ήταν ένοιους την παραμορφή συζύγου. Ήξερε πώς στο τέλος των περιφρίων ήταν αγαπημένη του Τσούνια Μετρίου. Γύρισε λοιπόν νεκτήρις μ' ανάμεσα στο πλήθος των γυναικών που τών έπεινημούσαν άναπτησης την θύμοφρη κούπισμα. Μα δεν την είδε ποτένευν. Ήτερες γυνήγορα στο ξενοδοχό ή της. Έκει τού είπαν διτί είλε κανένι το άντεργονα μιά έκδρομη με τους φύλους της κ' υπελόγισε να γενιστεί πριν από το τέλος των άρνησην. Μα οι φύλοι της έλκην γυναικών χωρίς αντίστημα. Είλε καθη σε μια πλαγιά, διπος τον εισαντ. Σα είλε πέσει σε κανεναν διάσταση.

Ούτις Νίσο γέγγαλε μάτι σπαρακτή κραυγή πόνου καὶ ἔμπορος της τὸν Αἴτειον. Πέραστος τὰ σκι τοῦ οὐδὲν νύχτα γυριώνος ἐδῶ καὶ τοῖς φωνάζοντας στὶς γιονογένεις πλαγίες τὴν ἀγάπηντος του. Μά δὲν τὴν δορῆ, Κι' ἔμετον ἔτοι, τοεὶς ήμέρες, κατάκοτος, νηστευός, ἀλιζόφρους, φωνάζοντας παιτοῦ, διποτοῦ δὲν ἀνθ' ξε πειά στὸν μεγάλο πόνο του καὶ τρελλάσθηρε.

Από τότε, ο Νορβηγός 'Ολάφ Νίστεν, διατηρήθηκαν τον σπι, γύριζε σαν μαρτσάνωμα στις "Αλεπούς" ανάζητων τόν χαμένα έρωτά του: την διωργήν "Ιταλίδα κόιμπστα" Τζώνια. Με πάν τον ίδη βρεθήκε επί νεκρού, λαρ' μέσε της διεγνωμένες έρευνες τῶν φίλων της.

Μια άλλη τραγική ιστορία σχετική μὲ τὰ
χώρια σύντετη στὸν Καβάδα, στὶς έσκαπτες
τῆς Ἀλάπας. Ἐσεῖ πέρα, καθαρός
γυναικῶν, ὁ Κλάρος «Ἀνταῦς ζῶσι δό-
μανχος σε μᾶ καλύπτε». Ο πόλις κοντάντες συ-
νικιδιός απέτεκε 80 χιλιόν. Μια νίκητα λοι-
πόν, καθὼς κοινότατα, ζεύστητα Εφεσία.
Κάποιος προσπαθήσας νὰ δινοῖξῃ τὴν πό-
τα του, Ὁ Κλάρος «Ἀνταῦς ἀρπάζει τὸ του-
ρέων του, ἀναψε ἔνα μὲ γάλο φανάρι καὶ ἄ-
νοιξε τὴν πόρτα, σημαδεύοντας τὸν ἄγνω-
τον πόλιν στεπάντων στὸ καπάθων. Μά καὶ ἀ-
τος προσφάτων στὸ χερὶ του ἐγένετο. Ο
καθεῖς τους τότε κατάλαβε πως ὁ ἄλλος
ήταν ἐπομός νὰ φίξῃ καὶ μὲ μὰ ταυτόχρο-
νη κέντηση κατέβη τοὺς δύτα.

— Γιατί ήθελες νὰ στάσης τὴν πόρτα; ώθησε τὸν ἄγνωστο δὲ "Αντώνιο.

Ο 'Αντωνίος επέφευ πώς τέτοιοι άγνωστοι ήσαν πάντα επικινδυνοί, γιατί δολοφονῶν τοὺς συντρόφους τῶν γοναρχῶν γάν τα νότια κλέψουν. Είνε οἱ ἀλήτες τῶν χιονομένων περιοχῶν. Στὴν ἀρχῇ λοιπὸν σύλλογοι θέτει τοῦ δούλου φτερῆ μαζί σφράγα στὸν κεφαλήν καὶ καλεῖσθαι τὴν πόστα του. Επειτα τὸν λυπήσκει. 'Οι, τι κ' ἀντὶ την δὲν μποροῦν νέ τὸν ἀρήσκη νά πεθάνη ἀπό τὸ κρίο κι' ἀπό τὸν πενθή.

— "Εμα... τοῦ εἶτε ὁ "Αντώνιος.
Ο δύνωστος τὸν εὐχαρίστησε, μιτήκε μέ-
(Συνέντευξ σε τὸ πατέρα Αγ. 2449)

ΑΠΟΜΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΓΩΝ ΠΡΩΤΩΝ ΕΤΩΝ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ ΤΟΥ ΘΕΟΝΟΣ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 2424)

"Όταν όμως έπιβιώσαμε στό πλοιά, είδαμε ότι ένα γκρίζο τουπανόσκαλο το Παρνασσού μάς είχε παρακολούησε ώς αύτη, κολυμπώντας και γαυγίζοντας με απόγνωση. Ειδαμε τό δυστυχισμένο ζώο ετι θά πνιγόταν κ' ή καρδιά μας τό συμπόνεος. Ζώο ετι θά ιδοις δ συνταγματάρχης μας, γιατί στό τέλος παρά τήν άρχικη διαταγή του μάς έπειρεν ύα τό πάρουμε μαζύ μας. Εύτυχως γιατί διλιώνως θά πνιγόταν..."

"Ετοι άπο ένα αρκετά έπιπον ταξίδι πολλών ήμερων διά ξηρᾶς και θαλάσσης ξαναγυρίσαμε στό Βυρτσομπούργκ τής Βαυαρίας, όπου και στρατιωτικής στάθμης στό παλαιό στρατων μας. Έκει μάς έγινε μεγαλερτέρης ύποδοχή διντέρα μας προσδοκίας από τούς συγγενείς μας.

'Άλλοι μόνο ζώμας, ή υδοδοχή είχε και τή θλιβερή της δψι. Γιατί πολλοί από τούς ματαριώτες μας τού κάκου άναζητούσαν τούς δικούς τους άναμεσα στίς τάξεις τών στρατιωτών μας. Καί, διπάν ωρούσαν τί διέγιναν, τούς άπαντούσαμε, σκύθοντας τά κεφαλίας μας:

— Πέθανες από έλονοιν... ή σκοτώθηκε στή Μάνη...

Τότε τα ξεφωνάτη τής αράς τών άλλων πού είχαν ξαναθεῖ τους δικούς των, τά διέκοπταν οι λυγιών τών συγγενών έκεινων πού δέν ξαναγυρίσαν.

'Ο γέρων πατέρας μου ήρθε και μέν υπόδειχκε στήν είσοδο τής πόλεως. Καθώς με φίδσης μέ λαχτάρα μού είπε ότι στό δένσωτη κάποιου σπιτού τόν κεντρικού δρόμου από τόν δούο θά περνούσαμε θά έθεπταη μητέρα μου και τήν άδελφή μου.

Πράγματι σε λιγό είδα σ' έναν έλεωτης τά δάγκωμένα μου αδέτα πρόσωπα, τά χαρητήσματα μέτρησαν τό σπιτι μου. 'Άλλας ή μητέρα μου δέν μέ άναγνώρισε. Γιατί τό μουστάκι μου είχε μεγαλώσει και δέλληνικός ήλιος μέ ζεψει. 'Επι πλέον δέ, είχα παχύνει. Μόνον διαν κατασκήνωσα και ήρθε μαζύ με τόν πατέρα μου, τόμε όμων γάρινές και ρίχτηκε, κλαγόντας, στήν άγκαλία μου.

Αυτό τό τέλος είχε ή κύρδος μας στήν Έλλαδα.

ΤΛΟΣ

ΤΟ ΤΡΙΦΥΛΛΙ Ή ΤΑ ΠΕΝ Ε Φ ΛΛΑ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 2441)

τεβάνγιαν τό δονού, είνε ότι δραμάτω τό λουνάδιο έπο τίς συνθήρες πού άπανθοντα γιαν νά είνε ή ίδραισ του πλήρης μέ άκατανέητη: 'Έγω τό είδα, εγώ τό έχομε κακενες άνθρωπος με κακό ματί δέν περασε σίγουρα πριν από μάς ώτε μέρος απότο.

Σαναθέλετο μέ τήν άνανηροι με τώρα τήν τρατ ζωία του ζενοδοχίου, διπάν φτάσαμε άγρα τό δρόμο.

Στό τρατεύ, ή κοντανά Ιωρα δρυμήσαμε καθισμένη σχεδόν απόντα στόν κόρμια Μούστη. Για πρώτη φορά, δέν έγινετο ν' αποφήγη τό διέμενα του Φανάτων με στά σύν τό προκαλή.

Σαναθέλετο τήν περίφραγμα φυστούμα απότο τό Ιταλού μέ τό λεπτό μουστάκι και τά μαρτία μέτρα αναθέλετο τή κείη του πού άνοιξαν γιαν νά πούν μέ γλιστρά φωνικάδιο:

— Κοντεστάς Λάσσα, μηνος ζεγών στό δονού και σής είδα, δέ ταν κόντας τό τραφιάλι μέ τά πέτε άλλα πού φένει τήν είσνυγια.

Σαναθέλετο μόνος τούς συνδιατημάτως άρθρων και τήν νέα κόρη πού τή μετέφρεμεν λατομειασμένη στήν καρή της.

Ο ΣΕΡΔΟΚ ΧΩΛΗ ΔΙΑΡΡΗΚΤΗΣ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 2447)

— Αργήσατε τής είτε απότομα δέ ιψης τόν έπο τήν έκβασιον. Σ' αντό γράμμα, πού τό έλαυν απόντα στή ληρη, μην γράφετε διτί δέν έρχοσταση στής δόνδωνα και μισού. Είνε μάλισθα μά... Μά δέν πειράστη... Μή είδοτονήστη: διτί έχετε νά μηδών πέτε γράμματα τής λαΐσης 'Αλπεστη, πού έθετονταν τήν έπαληρη τή θαυμασία! Είμαι πρόθυμος νά τέ άγοράσω...

— Η άγνωστος άνοιξε τήν τοσάντα της, αντί νά βγαλη μέ μέσα τά γράμματα, ζεγγές ήνα πιστού. "Έσα, μέ τό άρστερο ζερή, άνασησασ τό δέλτο της.

— Ο Μίλλερτον τήν ζώμασα ξαφνικά μέ θέση γά τόν τόμην...

— Εσεις!... Έσεις!... Ζερήμασα κατέρρετος...

— Ναι, είμαι ζεγγές, ή λιανη 'Εβερσον, ή λιαν τά θυμάτια σου! τούς γνώναξε ή κυρία μέ τό μαρτί δέλτα. Μ' ζες νά χωρίσω μέτο τόν δημάρα μου και νά έβασανταισδέπο τή άρστετησα σαλόνα... Τώρα ηρθεις ή σε σερβιο νά ζεκτιφήστη! Μίλλερτονέλαν ήνα τέρας...

Και μέ στοθερό ζέρη τού φέντες διν ορές στό κεφάλι. 'Επειτα, κατέβασε τό δέλτο της και ζάθισε σαν μέτο μέσα στό σκοτάδι...

ΤΟ ΚΙΤΡΙΝΟ ΔΥΤΟΚΙΝΗΤΟ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 2413)

άνθισμένη Μονηματανόν.

Στίς έρχοντα όπωδες, ή πόρτα τού σαλανιού δινούξε και παρουσιάσθηκε Ροζέ.

— Ειπώθες, τούς είπε, είσαστε έτομες; Τό αντοκίνητο σύρε περιμένει... Έγω θά περάσω μά στηγή μά τη Βουλή γιαν νά δοι δέν θητούη μά πάνω τό νομοσεύδιο γιατί τά Δημόσια έφαρα και μάλισθε τέλη μάσθω θά σάς δρόση στό Μονηματανόν. Περιπτώτο νά μέ περιμένετε έδον πέρα... Θά κάνετε ένα φρέσο περιτόπα... 'Εμπρός!... 'Εμπρός!... Μόνο πού δέν έπιπτεσμά τό πάνω στήν 'Οδετή... Είνε ή στρέλη! Σέ παρασιάλ, Ράινα, νά δόηγησης τό αθεούσητο... Σύμφρονοι, ή! 'Ως θεούνιο λοιπόν στό 'Ασπρο Παγάνων τό Μονηματανόν!...

Κι' έπηγ, γιαν νά περάση ύπο τή Βουλή.

'Άπο κείη τή στηγή δέν τίς ζανασίδε πειά. Τίς περιμένεις στό 'Ασπρο Παγάνων. 'Επειτα, άνησγος, έτρεξε στήν δοτυναμά γιατί μά μάθη μήπος τούς στήν συμβούλιο πάντοτε. Κι' έπει τότε τόν φλοροφρόσησαν δέν ήταν πάτρονος απότον τόν αποτόμονον γιατί δέν ήταν δένθασος δέν δέηγνοστος δέν δέηγνοστος τόν δολοφονούσης μάλισθε τήν παραμικρή επικρατεία, γιαν νά τόν πάλεν. Κρατούσε λοιπόν πάντα τό ποτάλι στό κέριο, παραμένοντας κάθη κίνησοι του και δέν τόν μαλούσε ποτέ. 'Επιτος δέν τόν άπηρε νά πάση στήν θα μαζίση τό τοπάλι τόν δέν ήταν πάλι στό μάρτυρα πού δέηγνοστος τόν τοποθετηθεί γιαν νά στίχη ζύνα για τό τέλαι, δέν 'Ανταυς τόν θρούξε μά στρέλη στήν πότα τόλια γιαν τό τραμοκαθήση.

Κάνει νικά πάλι, τόν δέν ήταν χειροπόδαρα σέ μά παρελά, για νά μάτορη νά κομητή ήσηκος. Μά ή ή καθή αβή, έπειρε δέν λίγο, πειρασθε στήν νέφρα τον κυπρή τόν γουναρων. Καταλάβανε πώς θά τρελλανότων. Τό λίγο είχε πάτε και δέηγνοστος. Κι' ένα δράμον πού δέν δέηγνοστος πάτε τόν δέν ήταν πάλι στό μάρτυρα, μά σάρα παρελά, μάνοιξε τήν πότα τόλια γιαν τόν γιανθούσελα.

Ο κυνηγός ζέστασε σ' ένα σαρωτικό γέλιο και άμπακωσε τήν πότα του. Μά τήν νέχτη πάτε τόν παραμηθή, Σύλλογησθεν τόν άγνωστο πού είχε έσεπονηση μάσα στήν νικά.

— Υπέρθερης άπο τόν ήμερης, πέρασαν τέλος οι Καναδοί αστονομικοί.

— Βρήκαμε, ήτ' πο κάτο από τήν καλύθα σου έναν άνθρωπο, πού πειθανε δέπο τόν κρέο! έπειτα τον κυνηγό. Τόν έστρεψε. 'Ηταν ένας ήμοιος και τήμας έντολοπότος. Εάν είχε πειράσει ποτέ τον κανεναν... Μά στάθηκε απότος. 'Έπειτα, μά σάρα μαρούν δέπο τήν καλύθα σου...

— Ο Κλάρος 'Ανταυς δέν είπε τίποτε. 'Άπο έκεινή τήν ήμέρα θυμος έγινε μάλονταν. Πίντη διαρρώσεισαν πάτε τόν θρούξε στήν πότα τόλια γιαν τήν έκπληξη τής τίθενταις του!.. Είχε άφησε έναν τίμο ένθρωπο νά πεθάνει...

ΠΩΛ ΜΠΡΕΝΓΚΙΕΣ

Ο Σερδοκ Χόλης βγήκε τότε από τόν κρυψόντα μαζ, έτρεξε κοντά στήν πόρτα, τήν κλείδωσε και μέ ένα πήδημα πέμπε πάλι από τό πότα τό Μίλλερτον και άνοιξε: τό ζηματοκαβάντο τον. 'Υπετέρ άρπαξε δέπο γράμματα έπειτα τον κυνηγό. Τόν έστρεψε. 'Ηταν ένας ήμοιος και τήμας έντολοπότος. Εάν είχε πειράσει ποτέ τον κανεναν... Μά στάθηκε απότος. 'Έπειτα, μά σάρα μαρούν δέπο τήν καλύθα σου...

— Γρήγορα, Ούάτσον! Θά γούρισε από τόν κατέπτεια... Οι υπαρχήσαμε στήν πόρτα τόν κρεού τόν θρούξε στήν πότα τόλια γιαν τήν έκπληξη τής τίθενταις του...

— Αγαπητό Ούάτσον, μού είπε τότε τό Σερδοκ Χόλης, είμαι πάρα πολύ ζηματοκινητός από τό τέλος του πόδηρε πάθησε τήν ιστορία...

— Κι' έγω, τότε άπαντησης καλύγολλαντες.

Και συντεχίσαμε σιωπηλοί τό δρόμο μαζ μέσα στήν ομάδη. KONAN NTΟΥΓΑ